



Harrison Ford en el seu paper més emblemàtic, el de l'arqueòleg aventurer, a la pel·lícula *Indiana Jones i el temple maleït*, del 1984. Paramount Pictures_Lucasfilm

Toni Vall

Deu ser bestial, ser Harrison Ford

Al Phenomena sempre hi passen coses boniques. Dissabte que ve, per exemple, la trilogia d'Indiana Jones. Trilogia, sí, no pas tetralogia. Hi ha qui opina que la quarta part, la del regne de la calavera de cristall, és un afegit poca-solta i gratuït sense cap sentit. Jo li tinc una certa estima. Recordo que cap a l'any 2006 Harrison Ford va visitar Barcelona per promocionar *Firewall*, un *thriller* digne però que no ha passat a la història. Vaig tenir la sort d'entrevistar-lo i no em vaig poder estar de preguntar-li per una eventual quarta entrega de les aventures de l'Indy. Pensava que em respondria cansat i escèptic i em va sorprendre la naturalitat amb què em va respondre que, en efecte, era molt probable que tornés a posar-se el barret d'un dels seus personatges més estimats. No gaires mesos després es feia oficial la notícia.

Quin actor tan fascinant, Harrison Ford! Pensar en ell és pensar en Indiana Jones i en Han Solo, dos dels personatges més estimats de la història del cinema. Pensar en ell és pensar en *Blade runner*, que fàcilment apareix a la gran majoria de les llistes que es fan de millors pel·lícules de la història del cinema. Pensar en

Harrison Ford no és pensar en un actoràs. Ni de bon tros. De fet, no costa gens adonar-se de les seves limitacions, dels seus gestos i escarafalls, de la seva inexpressivitat congènita. És un actor limitat, fins i tot molt limitat, però és igual. És un actor que va més enllà de ser bo o dolent. És ell i ja està.

¿Com podríem negar-li el pa i la sal absurdament a algú que apareix ben bé en una desena de les pel·lícules innegablement més populars, més estimades, més perennes, més incontestables? Seria una ximpleria. Pensar en Harrison Ford, com suposo que els passa a tantes i tantes persones, és pensar en les cues interminables a l'entrada del cinema per veure *Indiana Jones i l'última croada*. La vaig veure dues vegades d'estrena. Una al cinema Bosque, quan només era una sala, i l'altra al cinema Urgell. Pensar en Harrison Ford és recordar el primer cop que vaig veure *Blade runner*. Va ser amb un vell VHS ratllat. ¿Com podria oblidar l'impacte, l'epifania de

descobrir un film profètic, injectat de poesia, de fatalisme, de desassossec existencial?

Harrison Ford porta deu anys retrobant-se amb ell mateix, amb els personatges que l'han fet com és. Al llarg d'una dècada ha tornat a ser Indiana Jones, Han Solo i Rick Deckart. Quina metàfora tan gran, tan poderosa, tan eloqüent del pas del temps, oi? De com és d'elàstic i de vaporós l'art, la inspiració, la necessitat de quedar incrustat en la memòria, en l'imaginari de milions i milions de persones. Deu ser bestial, ser Harrison Ford. ¿Sabeu que tan sols ha estat una vegada nominat a l'Oscar? Va ser per *Únic testimoni* (1985) i tenia com a rival William Hurt per *El petó de la dona aranya*, que el va guanyar.

Segurament un dia d'aquests n'hi donaran un d'honorífic. I estic convençut que a ell ja li semblarà bé. No se sentirà menyspreat, no li semblarà que es repara cap injustícia. Ho repeteixo, deu ser bestial, ser Harrison Ford. ●

És un actor limitat, però és igual. Va més enllà de ser bo o dolent. És ell